

Брюксел, 23.7.2018г.
COM(2018) 534 final/2

CORRIGENDUM

This document corrects document COM(2018) 534 final of 11.7.2018.

It concerns all language versions.

The following interinstitutional reference is added: 2018/0900 (COD).

The text shall read as follows:

СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА

**относно проекта за изменение на Протокол № 3 относно статута на Съда на
Европейския съюз, представен от Съда на 26 март 2018 г.**

СТАНОВИЩЕ НА КОМИСИЯТА

относно проекта за изменение на Протокол № 3 относно статута на Съда на Европейския съюз, представен от Съда на 26 март 2018 г.

Като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 281, втора алинея от него,

1. на 26 март 2018 г. Съдът на Европейския съюз представи на Европейския парламент и на Съвета искане на основание член 281, втора алинея от Договора за функционирането на Европейския съюз („ДФЕС“) за изменение на своя статут. На първо място, Съдът предлага да се прехвърли на Общия съд компетентността да разглежда като първа инстанция исковете на основание член 108, параграф 2 от ДФЕС и исковете за установяване на неизпълнение на задължения по член 258 и член 259 от ДФЕС с изключение на някои категории такива искове, които да останат запазени за Съда. На второ място, Съдът предлага да му се прехвърли компетентността да разглежда исковете за отмяна, подадени от държавите членки срещу решения на Комисията, свързани с липсата на надлежно изпълнение на постановено от Съда решение по член 260, параграфи 2 и 3 от ДФЕС. На трето място, Съдът предлага да се създаде механизъм за предварително допускане на някои видове обжалвания пред Съда. Най-накрая, Съдът предлага някои изменения, които целят да се постигне по-голяма терминологична съгласуваност на статута му с Договорите.

I. Общи съображения

2. Както Съдът обяснява в своето искане и в обяснителния меморандум, който го придружава, настоящото искане представлява продължение на измененията, направени през 2015 г. и 2016 г. в организацията на съдебната власт на Съюза, състоящи се в увеличаване на броя на съдиите в Общия съд в рамките на периода, простиращ се от края на 2015 г. до 1 септември 2019 г.¹, и в прехвърляне на Общия съд на компетентността да разглежда спорове между Съюза и неговите служители по силата на член 270 от ДФЕС². В този контекст законодателят на Съюза поиска от Съда да представи два доклада, придружени съответно от искания за изменение на приложимите разпоредби от статута: първият доклад, който да бъде изготвен до края на 2017 г., относно възможните промени в разпределянето на компетентността между Съда и Общия съд относно преюдициални заключения съгласно член 267 ДФЕС; и втори доклад, който да бъде изготвен до края на 2020 г., относно функционирането на Общия съд, и по-специално относно неговата ефикасност, необходимостта и ефективността на увеличаването на броя съдии на 56, използването и ефективността на ресурсите и допълнителното създаване на специализирани състави и/или други структурни промени³.

¹ Регламент (ЕС, Евратом) 2015/2422 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 г. за изменение на Протокол № 3 относно статута на Съда на Европейския съюз (ОВ L 341, 24.12.2015 г., стр. 14).

² Регламент (ЕС, Евратом) 2016/1192 на Европейския парламент и на Съвета от 6 юли 2016 г. за прехвърляне на Общия съд на компетентността да разглежда като първа инстанция спорове между Европейския съюз и неговите служители (ОВ L 200, 26.7.2016 г., стр. 137).

³ Член 3 от Регламент (ЕС, Евратом) 2015/2422.

3. На 14 декември 2017 г. година Съдът представи първия от тези два доклада⁴. В него Съдът смята, че на този етап не е необходимо да предложи прехвърляне на Общия съд на част от компетентността, която упражнява в производствата по преюдициални запитвания, като се има предвид, от една страна, ключовата роля на преюдициалното запитване в съдебната система на Съюза и, от друга страна, необходимостта Общият съд да се реорганизира и да адаптира своите методи на работа вследствие на решението за увеличаване на броя на съдиите. *In limine*, в този доклад Съдът посочва, че могат да бъдат направени други изменения в разпределението на компетентността между Съда и Общия съд, по-специално що се отнася до разглеждането на преките искове и, по отношение на Съда — разглеждането от Съда на жалбите срещу актове на Общия съд. Тези изменения са предмет на настоящото искане.
4. Комисията споделя загрижеността на Съда по отношение на намирането на най-добрия възможен баланс в разпределението на компетентността между Съда и Общия съд.
5. Въпреки това, без да се засягат бележките, които прави по-долу по различните аспекти на искането на Съда, Комисията не е убедена в целесъобразността на този етап на внасянето на структурни промени в разпределението на компетентността между Съда и Общия съд.
6. Комисията споделя становището на Съда, изразено в обяснителния меморандум, придружаващ искането, според което *„реформата в организацията на съдебната власт на Европейския съюз все още не е породила всички свои последици“*. Тази констатация, направена във връзка с възможността за частично прехвърляне на Общия съд на преюдициална компетентност, се отнася също и за предложението на Съда да се прехвърлят някои правомощия, свързани с производството за установяване на неизпълнение на задължения.
7. Всъщност, от една страна, искът за установяване на неизпълнение на задължения е ключов инструмент за контрола на прилагането на правото на Съюза. Следователно всяка промяна, свързана с разглеждането на този вид искове, би представлявала, както и в случая на преюдициалното производство, много деликатна операция. От друга страна, увеличаването на броя на съдиите в Общия съд ще приключи едва през септември 2019 г., което означава, че интеграцията на новоназначените съдии и техните сътрудници в организационната структура на Общия съд ще продължи да бъде сериозно предизвикателство за институцията. Въпреки положителното развитие на статистическите данни, което показва намаляване на продължителността на производствата пред Общия съд, все още е твърде рано от това да се направят окончателни изводи в смисъл на прехвърляне на нови задачи на Общия съд. Именно поради тези причини законодателят на Съюза прикани Съда да представи до края на 2020 г. доклад относно функционирането на Общия съд.
8. Освен това, както посочва Комисията в подробности по-долу, прехвърлянето на определени правомощия в областта на исковете за неизпълнение на задължения, както е предложено от Съда, не може да доведе до постигане на обявената цел за облекчаване на работата на Съда, а напротив повдига

⁴ Доклад, изготвен съгласно член 3, параграф 2 от Регламент (ЕС, Евратом) 2015/2422 на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2015 г. за изменение на Протокол № 3 относно статута на Съда на Европейския съюз.

сериозни въпроси в структурно отношение, какъвто би бил случаят при частично прехвърляне на преюдициална компетентност.

9. Поради това Комисията смята, че би било по-подходящо да се изчака докладът, който Съдът трябва да представи до края на 2020 г., относно функционирането на Общия съд, преди да се приемат, ако това е уместно, нови промени в разпределението на компетентността между Съда и Общия съд, в резултат на които работата на Съда действително да се облекчи. За сметка на това Комисията споделя становището на Съда, според което е възможно още отсега да се ограничи допустимостта на жалбите в конкретните случаи, предложени от Съда, доколкото такова изменение няма структурни последици и следователно не би могло да повлияе на бъдещи решения.

II. По искането за прехвърляне на Общия съд на компетентността да разглежда като първа инстанция исковете по член 108, параграф 2 от ДФЕС и исковете за установяване на неизпълнение на задължения по членове 258 и 259 от ДФЕС

10. Това искане обхваща три предложения за изменение на статута на Съда. То е свързано, наред другото, с искането за прехвърляне на компетентността на Съда да разглежда исковете за отмяна, подадени от държавите членки срещу решения на Комисията, свързани с липсата на надлежно изпълнение на постановено от Съда решение по член 260, параграф 2 или параграф 3 от ДФЕС (вж. раздел III).

11. На първо място, с добавянето на параграф 2 към член 51 от статута Съдът предлага да се прехвърли на Общия съд компетентността да разглежда като първа инстанция исковете на основание член 108, параграф 2 от ДФЕС и исковете за установяване на неизпълнение на задължения по членове 258 и 259 от ДФЕС с изключение на някои категории искове за неизпълнение на задължения, които да останат запазени за Съда⁵. Първата алинея от член 51, параграф 2 от статута, както е предложена от Съда, предвижда следното:

„Общият съд е компетентен да разглежда като първа инстанция исковете на основание член 108, параграф 2, втора алинея, член 258 и член 259 от Договора за функционирането на Европейския съюз с изключение — що се отнася до исковете, предявени на основание на някоя от последните две разпоредби — на исковете, които целят да се установи неизпълнение от държава членка на задълженията ѝ по Договора за Европейския съюз, по част трета, дял V от Договора за функционирането на Европейския съюз или по приет на основание на този дял акт.“

12. На второ място, Съдът предлага да се създаде механизъм, който да позволи на Общия съд, било служебно, или по искане на една от страните, да препрати конкретно дело на Съда, и за тази цел да се добавят следните втора и трета алинея към член 51, параграф 2 от статута, които да гласят следното:

⁵ От чисто редакционна гледна точка Комисията си задава въпроса дали за постигането на поставената от Съда цел не е удачно към списъка да се добавят и исковете на Комисията, придружени от определена еднократно платима сума или периодична имуществена санкция, както е предвидено в член 260, параграф 3 от ДФЕС, като се има предвид, че тези искове представляват специален случай сред възможните искове, основаващи се на член 258 от ДФЕС.

„Когато делото изисква принципно решение или когато изключителни обстоятелства налагат това, Общият съд може служебно или по искане на някоя от страните да препрати делото на Съда, който да се произнесе.

Искането по предходната алинея се прави, в зависимост от случая, в исковата молба или в двумесечен срок от връчването ѝ на ответника.“

13. На трето място, Съдът предлага въвеждането на дерогационен режим по отношение на разглеждането на жалбите, подадени до него, срещу решения на Общия съд по искове за установяване на неизпълнение на задължения. За тази цел Съдът предлага в член 61 от статута да се добави четвърта алинея, която да гласи следното:

„Когато обяви за основателна жалба срещу акт на Общия съд, постановен на основание член 51, параграф 2 от настоящия статут, чрез дерогация от първа алинея Съдът разглежда всички релевантни въпроси от правна и от фактическа страна и постановява окончателно решение по делото.“
14. На първо място, Комисията си задава въпроса дали предложените от Съда изменения могат да доведат до постигане на преследваната цел, а именно облекчаване на работата на Съда.
15. Комисията вече разгледа последиците от предлаганото прехвърляне на компетентност все едно то се е прилагало през трите години, предхождащи искането на Съда, т.е. между 1 април 2015 г. и 31 март 2018 г. През този период са започнати 84 дела на основание член 258 от ДФЕС от Комисията, едно дело на основание член 259 от ДФЕС от държава членка и две дела на основание член 108, параграф 2 от ДФЕС от Комисията. От тези 87 дела съгласно критериите, предложени от Съда, седем дела биха останали от компетентността на Съда, тъй като са основани на нарушение на Договора за Европейския съюз („ДЕС“) или на част трета, дял V от ДФЕС. Следователно през този период работата на Съда би била облекчена със 78 дела, т.е. с по 26 дела годишно. Спрямо броя на новите дела, започнати средно през всяка от годините 2015, 2016 и 2017 (а именно 715 дела), това намаление би представлявало едва 3,6 % от общата годишна съдебна дейност на Съда. Тази стойност следва да бъде допълнително занижена с оглед, от една страна, на жалбите, подадени до Съда, срещу решенията на Общия съд, и, от друга страна, на потенциалното препращане на някои дела на Съда с мотива, че те изискват принципно решение или когато изключителни обстоятелства налагат това.
16. От това следва, че предложеното от Съда прехвърляне на компетентност не би оказало съществено влияние върху натовареността на Съда. За сметка на това то би довело до известно повишаване на броя на делата, които се разглеждат от съдилищата на Съюза като цяло.
17. На второ място, Комисията е на мнение, че предложените изменения повдигат сериозни въпроси в структурно отношение.
18. Първо, за разлика от другите преки искове, по които в повечето случаи физически или юридически лица противостоят на институции на Съюза, по иска за установяване на неизпълнение на задължения си противостоят две държави членки или институция на ЕС и държава членка. Както е видно от член 40, втора алинея от статута, исковете между държави членки и тези между институция на Съюза и държава членка се различават от другите искове. Искът за установяване на неизпълнение на задължения е по-скоро подобен на преките

искове, които ще останат запазени за Съда на основание член 51 от статута, в редакцията му вследствие на измененията, предложени от Съда. В крайна сметка целта на всяко производство за установяване на неизпълнение на задължения е да се гарантира, че дадена държава членка спазва задълженията, произтичащи от правото на Съюза, а не, какъвто е случаят при другите преки искове, да се получи съдебно решение за отмяна на акт или за установяване на бездействие.

19. Второ, по същия начин, както в преюдициалното производство, когато бъдат сезирани с иск за установяване на неизпълнение на задължения, съдилищата на Съюза трябва да могат да се произнесат в кратък срок със силата на пресъдено нещо по въпросите, които са им поставени. Въвеждането обаче на двуинстанционен съдебен контрол в производството за установяване на неизпълнение на задължения би удължило времетраенето на съдебната фаза на това производство, като опасността е то да се превърне в продължителен правен спор, който има отрицателно политическо въздействие по отношение на спазването на правото на Съюза.
20. В действителност, докато не бъдат получени данните, които Съдът трябва да представи до края на 2020 г., относно функционирането на Общия съд и евентуалните мерки, които биха могли да бъдат предприети в резултат от тях, Комисията предполага, че исковете за установяване на неизпълнение на задължения не биха били разглеждани по-бързо на първа инстанция от Общия съд, отколкото понастоящем от Съда.
21. В много случаи към продължителността на спора на първа инстанция ще се прибави продължителността на производството по обжалване. По принцип до съдилищата на Съюза стигат само делата за установяване на неизпълнение на задължения, по които не е могло да бъде намерено решение в хода на административното производство. В тези случаи страните биха били склонни да изчерпят всички правни средства за обжалване, с които разполагат, и често продължителността на производството по обжалване би могла да достигне продължителността на първоинстанционното производство.
22. Комисията отбелязва, че Съдът предлага да се въведе в рамките на иска за установяване на неизпълнение на задължения дерогационен режим за разглеждането на жалбите срещу решенията на Общия съд. Такъв режим безсъмнено не би позволил делото да бъде препратено на Общия съд, след като Съдът допусне жалбата, но установи, че по делото не може да се постанови решение по същество. За сметка на това такъв режим поражда трудни практически въпроси (напр. необходимо ли е още към този момент в писмените становища да се разглеждат фактически обстоятелства, които Общият съд не е разгледал на първа инстанция, в случай че Съдът допусне жалбата; в такива случаи следва ли да се възобнови производството?). Следователно не е възможно да се определи дали подобна мярка действително може да допринесе за намаляване на продължителността на производството.
23. Това удължаване на продължителността на производството може не само да доведе до продължаване във времето на ситуация на правна несигурност за публичните власти, икономическите оператори и гражданите, но също така да задълбочи даден спор и потенциално неспазването на правото на Съюза, което вече е било предмет на административно производство, което не е довело до задоволително решение. Това удължаване на съдебната фаза би забавило

момента, от който държава членка, която вече без всякакво съмнение не е изпълнила задълженията си, следва да предприеме необходимите мерки, за да прекрати нарушението. Следователно удължаването на продължителността ще продължи във времето ситуации на неравнопоставеност на държавите членки пред Договорите, в противоречие с основния принцип, заложен в член 4, параграф 2 от ДЕС.

24. Комисията също така отбелязва, че Съдът не предлага придаването на суспензивно действие на подаването на жалба, което всъщност би лишило производството пред Общия съд от голяма част от полезното му действие, като същевременно значително би удължило производството като цяло. Впрочем, макар подаването на жалба да няма суспензивно действие, въвеждането на двуинстанционен съдебен контрол би могло да отслаби инструмента за осигуряване на еднаквото прилагане на правото на Съюза в интерес на всички държави членки, икономическите оператори и гражданите, какъвто е производството за установяване на неизпълнение на задължения. То би могло да има като последица забавяне не само на момента, от който окончателно се установява наличието на нарушение, но и на момента, от който по искане на Комисията Съдът постановява по силата на член 260, параграф 2 от ДФЕС, че дадена държава членка не е предприела мерките за изпълнение на решението на съдилищата на Съюза.
25. Трето, Комисията се съмнява, че критериите, предложени от Съда, за определяне на делата, които да останат в неговата изключителна компетентност, могат да доведат до постигане на преследваната цел, а именно прехвърляне на Общия съд само на дела, които по причина на характера на оплакванията и приведените доводи са подобни на тези, които Общият съд обичайно разглежда, и запазване за Съда на делата, които могат, както се изразява Съдът в обяснителния меморандум, придружаващ искането, да *„имат конституционни измерения“*⁶.
26. В тази връзка за Комисията е пределно ясно, че разграничаването на различните видове искове за установяване на неизпълнение на задължения е сложна операция. В това отношение исковете за установяване на неизпълнение на задължения не се различават по никакъв начин от преюдициалните запитвания, по чийто адрес Съдът изтъкна тези трудности в своя доклад от 14 декември 2017 г.
27. Доколкото Съдът предлага за него да бъдат запазени исковете за установяване на неизпълнение на задължения от страна на държава членка на разпоредбите на Договора за Европейския съюз, Комисията отбелязва, че тя редовно се позовава — в съответствие със съдебната практика — макар и акцесорно, на оплакванията, изведени от нарушение на разпоредбите на този Договор, и по-специално на задължението за лоялно сътрудничество (член 4, параграф 3 от ДЕС). Позоваването на такова оплакване обаче не се отразява на „конституционното“ измерение или липсата на такова на даден иск⁷.

⁶ В този контекст Комисията схваща правилата, предложени от Съда, в такъв смисъл, че всички искове, които съдържат оплаквания от някоя от изброените категории, са запазени за Съда, дори ако тези искове съдържат също или дори главно други оплаквания.

⁷ Комисията отбелязва, че в проекта за регламента, приложен към искането му, Съдът не предлага добавянето на исковете за установяване на неизпълнение на задължения, които се позовават на нарушение на Хартата на основните права на Европейския съюз, към списъка на исковете,

28. Освен това, макар да е вярно, че исковете, подадени по част трета, дял V от ДФЕС относно пространството на свобода, сигурност и правосъдие⁸, често повдигат чувствителни и спешни въпроси за тълкуване или валидност, случаят не е такъв при всички искове, подадени на това основание⁹. За сметка на това голям брой искове, подадени в други области от ДФЕС, редовно повдигат много чувствителни и нови въпроси, които понякога имат „конституционно измерение“ и/или които са особено спешни, което означава, че двуинстанционният съдебен контрол би могъл значително да отслаби дейността на Комисията за осигуряване на спазването на правото на Съюза¹⁰.
29. Съдът предлага Общият съд да може, служебно или по искане на някоя от страните, да препрати конкретно дело на Съда, когато то изисква принципно решение или когато изключителни обстоятелства налагат това. Комисията се съмнява, че предложените критерии са достатъчно годни, за да се избегнат сериозни трудности при тълкуването. Комисията смята, че при всички случаи този избор трябва да се основава на обективни елементи, най-вече в случаите, в които страните заемат противоположни позиции във връзка с препращането на делото.
30. В заключение, Комисията е на мнение, че предложеното от Съда прехвърляне на някои искове за установяване на неизпълнение на задължения не би оказало съществено влияние върху натовареността на Съда, но би удължило значително времетраенето на съдебната фаза на производствата за установяване на неизпълнение на задължения, като по този начин би могло да застраши ефикасността на инструмента за осигуряване на еднаквото прилагане на правото на Съюза в интерес на всички държави членки, икономическите оператори и гражданите, какъвто е производството за установяване на неизпълнение на задължения. В допълнение, това прехвърляне би създавало трудности при разпределянето на делата между Съда и Общия съд.
- III. По прехвърлянето на Съда на компетентността да разглежда исковете за отмяна, подадени от държавите членки срещу решения на Комисията, свързани с липсата на надлежно изпълнение на постановено от Съда решение по член 260, параграфи 2 и 3 от ДФЕС**
31. Съдът предлага в член 51, параграф 1 от статута да се добави буква в), съгласно която само Съдът ще има компетентност да разглежда исковете за отмяна, подадени от държавите членки срещу решения на Комисията, свързани с липсата на надлежно изпълнение на постановено от Съда решение по член 260, параграфи 2 и 3 от ДФЕС.

изключени от прехвърляне на Общия съд. Въпреки това в обяснителния меморандум, придружаващ искането, тези искове са споменати сред исковете, които често повдигат особено чувствителни и спешни въпроси. Този аспект при всички случаи следва да бъде изяснен.

⁸ В интерес на последователността към тях следва да се добавят актовете, приети в областта на полицейското сътрудничество и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси преди влизането в сила на Договора от Лисабон.

⁹ Вж. напр. дело C-130/17 относно установяване, че Република България е нарушила задълженията си за изграждане на единно звено за контакт за обмен на електронни сертификати за достъп до биометрични данни в документите за самоличност съгласно Решение на Комисията C(2009) 7476 от 5 октомври 2009 г.

¹⁰ Вж. напр. дело C-441/17 относно установяване, че Република Полша е нарушила задълженията си по член 6, параграф 3 от Директива 92/43/ЕИО на Съвета от 21 май 1992 г. за опазване на естествените местообитания и на дивата флора и фауна, като е одобрила приложение към плана за управление на горите в горското стопанство в Бяловежа.

32. Комисията подкрепя целите, които преследва това предложение за изменение на статута. Всъщност такова изменение би позволило да се избегне сезирането на друг съдебен орган, различен от този, който е наложил периодичната имуществена санкция или еднократно платимата сума, с иск за отмяна на актовете на Комисията, целящ възстановяването на периодичната имуществена санкция или еднократно платимата сума на съответната държава членка¹¹.

IV. По предварителното допускане от Съда на някои жалби срещу актове на Общия съд

33. Съдът предлага в статута да бъде добавен на нов член 58а, който да гласи:

„Когато, за да може делото да бъде отнесено до Общия съд, трябва първо да е сезиран независим административен орган, жалбата срещу акта на Общия съд се разглежда само при условие че Съдът предварително е допуснал това обжалване.

Обжалване на акта на Общия съд се допуска по реда, определен в Процедурния правилник, когато жалбата изцяло или частично повдига въпрос от значение за единството, съгласуваността или развитието на правото на Съюза.

Решението да не се допусне обжалване на акта на Общия съд се мотивира.“

34. Комисията подкрепя целите, които преследва това предложение за изменение на статута. То касае жалбите срещу решенията и определенията на Общия съд по отношение на решения, които вече са били разгледани от независим административен орган, като по този начин вече са преминали през двоен контрол за законосъобразност, какъвто в частност е случаят с решенията, вземани в областта на марките от Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)¹². Във връзка с тези решения се предлага допустимостта на жалбите да се ограничи до случаите, когато решение на Общия съд би могло да засегне единството, съгласуваността или развитието на правото на Съюза.
35. Както Съдът посочва в обяснителния меморандум, придружаващ искането, тъй като жалбите срещу решенията на EUIPO съставляват голяма част от подадените всяка година жалби, това изменение би позволило значително да се намали натовареността на Съда.
36. Комисията все пак би желала да подчертае следното.
37. На първо място, Комисията припомня, че в областта на марките съдилищата на Съюза биват сезирани, от една страна, с преки иски срещу решенията на EUIPO, по които Общият съд по принцип се произнася като последна инстанция, и, от друга страна, с преюдициални запитвания, по които Съдът има и запазва изключителната си компетентност. Ето защо от ключово значение е чрез механизма за допускане на жалбите да се избегне развитието на съдебната практика в различни посоки.

¹¹ Вж. решение на Общия съд от 29 март 2011 г. по дело Португалия/Комисия, T-33/09, ECLI:EU:T:2011:127, точки 66 и 67.

¹² Регламент (ЕС) 2017/1001 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2017 г. относно марката на Европейския съюз (ОВ L 154, 16.6.2017 г., стр. 1).

38. За разлика от процедурата по преразглеждане, предвидена в член 256, параграфи 2 и 3 от ДФЕС и член 62 от статута¹³, Съдът предлага условията и редът на тази извънредна процедура да бъдат уредени в Процедурния правилник. Комисията принципно няма възражения по този въпрос, доколкото това би позволило по-лесното адаптиране на условията и реда на процедурата въз основа на придобития опит. Комисията обаче смята, че преди да се пристъпи към изменение на статута по този въпрос, би трябвало да се извърши задълбочена оценка на тези условия и ред, като се вземат предвид по-специално опитът, придобит в практиката на процедурата по преразглеждане в настоящата ѝ редакция в член 256, параграфи 2 и 3 от ДФЕС и член 62 от статута, и най-вече специфичните нужди на съответната област на политиката, а именно правото на марките. В тази връзка Комисията отчита първите данни, предоставени в обяснителния меморандум, придружаващ искането на Съда, и предлага да се проведе дискусия във възможно най-кратък срок, без да се изчаква приемането на измененията на статута въз основа на проекта за изменение на Процедурния правилник.
39. На второ място, Комисията смята, че в интерес на правната сигурност е необходимо да се уточни какво следва да се разбира под понятието „независим административен орган“. Възможни са няколко варианта.
40. Първият вариант за осигуряване на необходимата правна сигурност би бил в член 58а от статута да се състави изчерпателен списък на тези органи: на първо място апелативните състави на EUIPO, но също така апелативните състави на други органи, посочени от Съда в обяснителния меморандум, придружаващ искането [Службата на Общността за сортовете растения (CPVO)¹⁴ или Европейската агенция по химикали (ECHA)¹⁵], или други органи, които са в същото положение [като например Европейската агенция за авиационна безопасност (ЕААБ)¹⁶]. Този вариант безсъмнено ще доведе до необходимостта от изменение на статута, в случай че бъде създаден нов орган с правомощия за приемане на актове, които биха могли да бъдат предмет на режима по член 58а от статута. След влизането в сила на Договора от Лисабон обаче статутът може да бъде изменян съгласно обикновената законодателна процедура, която в общия случай ще бъде същата процедура като тази, необходима за приемането на акта за създаване на въпросния орган.

¹³ Комисията има също така съмнения във връзка с лингвистичната разлика между член 256, параграф 2 от ДФЕС („Решенията на Общия съд“) и предложения текст за член 58а от статута („Решението [на Общия съд]“). Докато в първия случай всички решения, включително всяко междинно или процедурно решение (в рамките на общите правила относно жалбите), могат да бъдат предмет на искане за преразглеждане, вторият случай би могъл да се тълкува в смисъл, че процедурата за предварително допускане се прилага само към решението на Общия съд, с което се слага край на производството.

¹⁴ Регламент (ЕО) № 2100/94 на Съвета от 27 юли 1994 г. относно правната закрила на Общността на сортовете растения (ОВ L 227, 1.9.1994 г., стр. 1).

¹⁵ Регламент (ЕО) № 1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2006 г. относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикали, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията (ОВ L 396, 30.12.2006 г., стр. 1).

¹⁶ Регламент (ЕО) № 216/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 20 февруари 2008 г. относно общи правила в областта на гражданското въздухоплаване, за създаване на Европейска агенция за авиационна безопасност и за отмяна на Директива 91/670/ЕИО на Съвета, Регламент (ЕО) № 1592/2002 и Директива 2004/36/ЕО (ОВ L 079, 19.3.2008 г., стр. 1).

41. Друг вариант би бил това понятие да се уточни в регламента за изменение на статута. В този смисъл след думите „Когато [...] независим административен орган“ би могло да се добави изразът „, чиито членове не са обвързани с никакви инструкции в своите решения“. Този вариант обаче би могъл да доведе до въпроси за тълкуването, когато изразите, използвани в инструментите за създаване на нови органи, се различават от тези за органите, които вече съществуват. От друга страна, по този начин законодателят ще изясни поне, че в този контекст решаваща и достатъчна е функционалната независимост. Предлаганият израз съответства на използваните в инструментите, с които са създадени органите, посочени в точка 40¹⁷. Освен това, препоръчително е тези органи да бъдат посочени в съображенията на регламента за изменение на статута.

42. В крайна сметка, Комисията е на мнение, че следва да се поясни, че не само решения за недопускане на жалбата трябва да бъдат мотивирани, но също така и решенията за допускане на жалбата. На последно място, тези решения трябва да бъдат оповестявани публично.

V. По някои изменения, които целят да се постигне терминологична съгласуваност на някои разпоредби от статута с Договорите

43. Съдът предлага да се измени член 51 от статута в интерес на терминологичната съгласуваност с членове 263 и 265 от ДФЕС.

44. Комисията приветства това предложение за изменения¹⁸.

45. Комисията има съмнения относно добавянето на изразите „с изключение на препоръките и становищата“ и „предназначен да произведе правно действие по отношение на трети страни“ в член 51, параграф 1, буква а), подточка i) от статута, така както ще бъде изменена. Комисията разбира преследваната цел, а именно да бъдат използвани изразите от член 263, първа алинея от ДФЕС. Комисията обаче се опасява, че в контекста на член 51 от статута добавянето на тези изрази би могло да доведе до погрешно тълкуване *a contrario*, че всички актове, с изключение на посочените, са от компетентността на Общия съд.

VI. Заключение

46. С оглед на гореизложеното Комисията издава настоящото становище:

- а) Комисията смята, че е уместно да се изчака докладът, който Съдът трябва да представи до края на 2020 г., относно функционирането на Общия съд, преди да се приемат структурни промени в разпределението на компетентността между Съда и Общия съд;
- б) Комисията не подкрепя прехвърлянето на Общия съд на компетентността да разглежда като първа инстанция искове по член 108, параграф 2 от

¹⁷ Вж. член 166, параграф 7 от Регламент (ЕС) 2017/1001, член 47, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2100/94, член 90, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1907/2006 и член 42, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 216/2008.

¹⁸ В този контекст Комисията отбелязва, че вследствие на различните реформи на приложимото право понастоящем не съществува правно основание, което позволява на Съвета да приема делегирани актове или актове за изпълнение, свързани с мерки за търговска защита по смисъла на член 207 от ДФЕС. Поради това Комисията отбелязва, че ако бъдат предвидени преходни разпоредби, с които се гарантира, че висшите дела могат да бъдат разглеждани от Общия съд въз основа на тази разпоредба (евентуално след препращане), второто тире от член 51, параграф 1, буква а), подточка i) от статута може да бъде заличено.

ДФЕС и исовете за установяване на неизпълнение на задължения по членове 258 и 259 от ДФЕС;

- в) Комисията подкрепя прехвърлянето на Съда на компетентността да разглежда исовете за отмяна, подадени от държавите членки срещу решения на Комисията, свързани с липсата на надлежно изпълнение на постановено от Съда решение по член 260, параграфи 2 и 3 от ДФЕС;
- г) Комисията подкрепя, при условията на съображенията, изложени в настоящото становище, въвеждането на процедура за предварително допускане на някои жалби от Съда;
- д) Комисията подкрепя, при условията на съображенията, изложени в настоящото становище, предложените изменения, които целят да се постигне по-голяма терминологична съгласуваност на статута с Договорите.